

A gyülekezet és a szenvedés

The Church And The Tribulation – Zac Poonen

(a tribulation jelentése: szenvedés, gyötrelem, nyomorúság, nyomorgattatás)

<http://www.cfcindia.com/article/the-church-and-the-tribulation>

Az Efézus 3.10 azt mondja nekünk, hogy az Újszövetség idején Isten vágya az, hogy kinyilvánítsa bölcsességét a gyülekezeten keresztül a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok felé. Az Efézus 6.12-ből tudjuk, hogy ezek a mennyei helyeken lévő fejedelmek és hatalmasságok a Sátán és az ő gonosz hadserege, akik a második *mennyben* tartózkodnak (ahol attól kezdve laknak, amióta ki lettek vetve a *harmadik mennyből*, ahol Isten lakik – 2 Kor. 12.2)

Tudjuk, hogy Krisztus tanúinak kell lennünk minden ember felé, de ez az ige azt mondja nekünk, hogy tanúskodnunk kell a gonosz szellemek felé is. Miféle bizonyágtétel ez? Bizonyágtétel Isten bölcsességéről. (Efézus 3.10). A szellemünk örömteli hitvallása, hogy Isten mindent elrendelt az életünkben az Ő tökéletes bölcsessége szerint. Egy életbizonyág megosztása egy felülről jövő bölcsességgel.

Jób könyvében olvasunk róla, hogy Jób élete bizonyág volt a Sátán felé. A Sátán miután körbejárta a földet bement Isten jelenlétébe és Isten megkérdezte tőle, hogy észrevette-e Jób becsületes életét (Jób 1.8). A Sátán válasza az volt, hogy Jób minden bizonnal félt Istentől, a háromszoros védelem miatt, amit Jób köré vont. A Sátán tudta, hogy az egyik védelem Jób személyét övezi, egy másik a családját és egy harmadik Jób birtokait (10. vers). Sok hívő nem tud erről a háromszoros védelemről, amit Isten helyez el Jézus tanítványai köré. Akik betöltik a tanítványság Lukács 14.26-33-ban említett három feltételét azt fogják tapasztalni, hogy Isten minden területet védelem alá von megvédve az Úr által – birtokokat, valakinak szeretteit és valakinak a saját életét.

Amikor azonban azt olvassuk, hogy Isten egymás után megszüntette a háromszoros védelmet Jób körül, a Sátán hozzá tudott férni és meg tudta támadni Jób birtokait, szeretteit és saját testét. Mindez azért történt, hogy Isten bemutassa Jób jellemét a Sátánnak.

Ebből megtanulhatjuk, hogy a Sátán nem tud hozzáférni Jézus tanítványaihoz vagy bármihez, amivel rendelkeznek Isten előzetes engedélye nélkül. Ez egy nagyon fontos igazság, amit ki kell jelentenünk – és a nehéz körülmények között még inkább meg fogjuk látni az elkövetkezendő időben. Jézus Krisztus igazi gyülekezetének arra van elhívása, hogy az első századokhoz hasonlóan szenvedéseken menjen át az elkövetkező időben. Mielőtt ez az idő elérkezik számunkra, mindenek előtt ki kell jelenteni ezt az igazságot – hogy van egy háromszoros védelem Jézus elkötelezett tanítványai körül, hogy senki se férhessen hozzájuk, amíg Isten maga nem szünteti meg azt a védelmet és nem engedélyezi a Sátánnak, hogy cselekedjen.

A másik lecke, amit megtanulhatunk Jób életéből, hogy a saját szeretteink és a vallásos keresztyének kritizálni fognak és bűnösnek fognak tartani bennünket. Jób esetében a felesége és három vallási vezető (Elifáz, Bildád és Cófar) nem értették meg és kritizálták őt. Isten ezt is megengedte. A szeretteink az ellenségeink lesznek, a vallásos emberek pedig nem fognak megérteni és kritizálni fognak bennünket – mert Isten megszüntette a védelmet és megengedte nekik, hogy így cselekedjenek.

Jób megalázta magát és azt mondta:

"Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!" (Jób 1.21).

Jób egy igaz tanítvány volt, mivel nem tekintette sajátjának a birtokait. Elismerte, hogy minden, amivel rendelkezik valójában az Úré és ezért joga van elvenni és visszaadni azokat. Akik nem tanítványok, azok azt gondolják az áldásról, hogy Isten kizárólag csak *ad nekik dolgokat*. A tanítványok azonban rájönnek, hogy éppen olyan nagy áldás – talán még nagyobb – amikor Isten *elvesz tőlük valamit*. Ebből tudhatjuk meg, hogy valóban tanítványok vagyunk-e vagy sem.

A szomorú dolog az volt, hogy Jób nem tudott végig kitartani ennek a bátor kijelentésének megfelelően. Egy rövid idő után elbátortalanodott és elgyengült a megpróbáltatás folyamatos nyomása alatt és elkezdett Istenre panaszkodni. A Jób könyve 3-31 fejezetei szomorú látványt nyújtanak, amik Jób 'hol fenn, hol lent' állapotát írják le. Néha nagy magasságokba emelkedik hite megvallásában, máskor pedig végső kétségbeesésbe, zúgolódásba és öngigazolásba süllyed. Ez egy ószövetségi ember megtapasztalása.

Isten azonban valami jobbat ígért nekünk az Újszövetségben, ahogyan a Zsidó 11.40-ben olvashatjuk. Az utána következő versekben a Zsidó 12.1-13 az van leírva, hogy azok képesek Jézust követni, akik győztesként végig kitartottak.

Ma nem Jób, hanem Jézus követői vagyunk – és bármilyen legyen a próba, Isten kegyelmének ereje által győztesek tudunk lenni mindvégig, hogy tanúk legyünk a Sátán felé. Nem kritizálhatjuk Jóbót, mert egy olyan időben élt, amikor az Újszövetség ideje még nem érkezett el, ezért nem volt részese a kegyelemnek és a Szent Szellemnek. Tekintettel az időkorlátokra, amiben élt, rendkívül jól helytállt (Jób 1.8; 2.3; 42.7). – olyan jól, hogy Isten háromszorosan megjutalmazta (Jób 42.10)

Mi azonban Jézust követhetjük – a hitünk szerzőjét és bevégzőjét.

Jézus kijárta a szenvedés egyetemét és megszerezte a tökéletes engedelmesség bizonyítványát. Most Ő a professzor ugyanazon az egyetemen, hogy megtanítsa az engedelmességet mindenkinek, aki hajlandó tanulni tőle. (Zsidó 5.8-9). Itt nincs kényszer, mint ahogy az Ószövetség idején volt. Nem. Mert a Szellem és a menyasszony mondja: "Jöjj és iratkozz be erre az egyetemre". Nem lehet senki tanítvány, aki nem iratkozik be erre az egyetemre, mivel egyedül ezen a helyen lehet tanítványokat képezni.

Jézus nagyon világosan megmondta a tanítványainak, hogy *ezen a világon nyomorúságotok lesz és szenvedni fogtok*. A tanítványok azonban nem féltek ettől, mert Jézus legyőzte a világot és annak fejedelemségeit; és tudták, hogy ezért ők is legyőzhetik azokat. (János 16.33).

Jézusnak sok *csodálója* van ma, de kevés *követője*. Ő soha sem hívott embereket, hogy csodálják Őt, hanem arra hívta őket, hogy kövessék. Ha követjük Őt, akkor már nem a világhoz tartozunk, ezért a világ bizonyára gyűlölni fog minket.

Jézus azt mondta, hogy a világ csak azokat szereti, akik az *ővéi*. (János 15.19).

Egyetlen és félreérthetetlen jele van annak, hogy Jézus tanítványai vagyunk, ha a világ gyűlöl, és üldöz minket. "Ha engem üldöztek" – mondta Jézus, akkor "titeket is üldözni fognak" (János 15.20).

A másik egyértelmű jele annak, hogy Jézus tanítványai vagyunk, ha szeretjük azokat, akik gyűlölnek és üldöznek bennünket (Máté 5.44-48). Ezen két jel alapján, mindazok, akiknek van füle, hogy meghallják Isten igazságát, megvizsgálhatják a saját helyzetüket és tudni fogják az igazságot magukkal kapcsolatban.

Ha népszerű vagy a világi emberek vagy a vallásos keresztények között (akik nem odaszánt szívű tanítványok), akkor teljesen bizonyos lehetsz benne, hogy megalkuvó vagy. Még az is lehet, hogy nem tértél meg.

Miért gyűlölte a világ Jézust? Nem azért, mert befizette az adóját és nem is azért, mert megmosta az emberek lábát, még csak nem is azért, mert szent életet élt. A világ azért gyűlölte Őt, mert leleplezte a képmutatásukat és a Szentírással ellentétes hagyományaikat Isten emberei között. Ezért azok, akik meg akarták őrizni az „atyai hagyományokat” szintén gyűlölték Őt. Ez lesz a mi sorsunk is, ha ugyanazt hirdetjük, amit Ő hirdetett. Ha emberek és vallásos elődeink tiszteletét keressük, akkor nyugalomunk lesz és népszerűek leszünk. Mindenki azt az utat választhatja, amelyiken járni szeretne.

A Jelenések 12-ben arról olvashatunk, hogy bizonyos emberek haragra ingerlik a Sátánt. Először arról olvashatunk, hogy megpróbálta elpusztítani az Ember-fiát (Jézus Krisztust), akit az asszony (Izrael) szült erre a világra. A Sátán nem járt ebben sikerrel és az Ember-fia felnőtt, befejezte a szolgálatát és felment a mennybe Isten trónusához (Jelenések 12.4-5). A Sátán haragja most az Ember-fia fiatalabb testvéreire irányul. Őket úgy írja le a Jelenések könyve, mint akik "megtartják Isten parancsolatait és Jézus bizonyágtételét" (Jelenések 12.17). Ők Jézus tanítványai, akiknek életét az Isten parancsolatainak való teljes engedelmség jellemzi, és akik bátran megtartják Jézus bizonyágtételét. Mindenről beszélnek, amiről Jézus bizonyágot tett – mivel ez „Jézus bizonyágtétele”. Nagyon kevesen vannak a földön ma, akik így cselekednek, mert nagyon kevés gyülekezet van most a világon, ahol az Isten parancsolatainak való teljes engedelmséget hirdetnek.

A Jelenések 12. fejezete a jelen kor utolsó napjaira utal, amikor a Sátán le lesz vetve a második mennyből a földre (9. vers) az utolsó három és fél évre - közvetlenül Jézus visszajövele előtt. Akkor azok fognak élni a földön, akik megtartják Isten parancsolatait és bátran megtartják Jézus bizonyágtételét, és akik győzedelmeskednek a Sátán felett. (11. vers). Ők „Isten kommandósai” – az Ő hadseregének elit csapata a földön.

Óriási előjog és tisztelet fogja megilletni közülük azokat, akik feláldozzák az életüket Isten akarataért – és a legtöbbben ilyenek lesznek. A Jelenések 13.7 egyértelművé teszi, hogy Isten megengedi az Antikrisztusnak, hogy megölje Jézus tanítványait. Ne feledjük el azt sem, hogy Isten az, aki megszünteti a védelmet körülöttünk, egyébként senki sem férhetne hozzánk. Ezért nem kell, hogy féljünk.

Jób elmondhatta: "Isten tud minden részletet velem kapcsolatban" (Jób 23.10). Az Újszövetség idején még tovább mehetünk, és azt mondhatjuk: *"Isten tervez el minden részletet számomra"* – ugyanis ez a leegyszerűsített jelentése a Róma 8.28-nak. Azonban még az ilyen időkre is igaz, hogy Isten hűséges és soha nem engedi meg, hogy erőnkön felül meg legyünk próbálva. Minden próbával egy utat készít számunkra a győzelemhez; kimenekülést a bűnből és az Ő megtagadásából. (1Kor. 10.13). Az Ő kegyelme elegendő lesz még ilyen esetben is (2 Kor. 12.9); különben közülünk senki sem lenne képes megállni. Nem természetes bátorság az, ha valaki meg fog állni azokban a napokban, hanem egy természetes félelem, akik bíznak az Úrban, hogy megerősíti őket.

Azok a nagy szenvedés (nyomorúság) napjai lesznek, amikor az Antikrisztus uralkodik. Jézus azonban megmondta, hogy Isten korlátozni fogja annak az időszaknak az időtartamát *"az Ő választottaiért"* (Máté 24.21-22). Isten választottai tehát egyértelmű, hogy itt lesznek a földön abban az időben, bizonyágot téve az Úrról. Jézus mondta, hogy *"rögtön a nagy nyomorúság után"* az „Ember-fia meg fog jelenni az égbolton és el fogja küldeni az angyalait nagy trombitaszóval és összegyűjtik az Ő választottait” (Máté 24.29). A trombita, amire itt Jézus utal egyszer már említésre került az 1 Thessz. 4.16-17-ben; amire a Krisztusban meghaltak fel fognak támadni és Jézus akkor élő tanítványaival együtt el fognak ragadtatni, hogy Jézussal találkozzanak a levegőben.

Jézus világossá tette a fenti versben, hogy a gyülekezet (a választottak) csak *"a nagy nyomorúság után"* fogják megtapasztalni ezt az elragadtatást. Akkor fogunk találkozni az Úrral a levegőben a második eljövetelekor és visszatérünk vele a földre együtt uralkodni ezer éven keresztül. Isten ígéje egyértelmű, hogy kik fognak uralkodni ezer éven keresztül Krisztussal. Azok „akik nem imádták a fenevadat vagy az ő képét, akik nem vették fel a homlokukra vagy a kezükre a fenevad bélyegét” (Jelenések 20.4). Ez világosan mutatja, hogy a győztesek lesznek Krisztus menyasszonya a földön, igazságban megállva az Úr előtt, az Antikrisztus uralkodása idején.

A nagy nyomorúság olyan valami, ami azoktól az emberektől származik, akiket a Sátán fellázít a gyülekezet ellen. Ezt meg kell különböztetnünk Isten haragjától, ami az istentelenek számára van fenntartva. Nekünk nem kell szembenéznünk Isten

haragjával, de bizonyos, hogy szembe kell néznünk az emberektől származó nagy nyomorúsággal. Isten emberei számára az áldás az Ószövetség idején a jólét és a békesség volt, az Újszövetség idején pedig a szerencsétlenség: a szenvedés és a gyötrellem.

Amikor Jézus a halállal nézett szembe nem azt mondta: "Atyám ments meg ettől az órától", hanem azt, hogy "Atyám, dicsőítsd meg a nevedet" (János 12.27-28). A parázna éneke hangzik így: "Atyám ments meg engem a nagy nyomorúságtól". A menyasszony éneke így hangzik: "Atyám, dicsőítsd meg a nevedet". "Mi örvendezünk a szenvedésben". "Sok szenvedés által kell nekünk bemenni Isten királyságába" (Róma 5.3; Ap.csel. 14.22).

Jézus kimondottan azért imádkozott az Atyához, hogy ne legyünk kivéve a világból, hanem hogy megóvjon bennünket a bűntől. (János 17.15). Jézus soha sem vágyott rá, hogy a menyasszonya elragadtasson és elmeneküljön a nagy nyomorúság elől.

Az 1800-as évek közepén egy új tanítás terjedt el a keresztyénség körében (ami ismeretlen volt az apostolok idejében), hogy Krisztus titokban jön vissza és elragad minden hívőt úgy, hogy nekik nem kell szembenézniük a nagy nyomorúsággal. Ez a tanítás az emberek általi üldözést Isten büntetésének tekintette! Nem meglepő, hogy ez a tanítás nem azokban az országokban látott napvilágot, ahol a keresztyéneket üldözték, hanem Angliában, ahol több száz éven keresztül nem volt keresztyénüldözés. A Szentírást abban az időben sokan félremagyarázták, hogy összhangba hozzák ezzel a tanítással. Így a Sátánnak sikerült egy hamis kényelemmel megnyugtatni a keresztyéneket, hogy nem kell felkészülniük nagy szenvedésre, amikor az valóban bekövetkezik.

A legtöbb keresztyén imája attól fogva alapvetően így hangzik: "Uram, tedd az életemet kényelmesebbé a földön". Egyáltalán nem meglepő, hogy keresztyének sokasága az egész világon örömmel elfogadta ezt a tanítást, ami a nagy nyomorúság előli elmenekülést igéri. Akik azonban tanulmányozták Jézus tanítását, azok világosan látják, hogy az üldözés előli elmenekülésnek ill, a nagy nyomorúság előli kimenekülésnek nincs semmi értelme. Éppen ellenkezőleg. Jézus állandóan azt mondta a tanítványainak, hogy készüljenek fel az üldözésre és a szenvedésre a világon.

Egyesek azt tanítják, hogy Krisztus el fogja vinni az odaszánt hívőket, és itt fogja hagyni a félszívűeket, hogy ők nézzenek szembe az Antikrisztussal. Ebből úgy tűnik, hogy az üldözés előli elmenekülés egy jutalom, amit Isten ad az igaz hívőknek! Egyetlen okos tábornok sem küldi a másod osztályú katonáit a frontvonalba és az első osztályú katonákat pedig otthontartja! Elképzelhetetlen, hogy Isten elvinné a legjobb katonáit a földről egy olyan időszakban, amikor az ő bizonyosságaikra a legnagyobb szükség van.

Világos a Szentírásból, hogy azok szállnak szembe az Antikrisztussal „akik Isten parancsolatait és Jézus bizonyágtételét megtartják" (Jelenések 12.17). Ők biztos, hogy nem félszívű keresztyének, éppen ellenkezőleg; ők a győztesek, akiknek neve be van írva az élet könyvébe (Jelenések 13.8; 2.5). A Sátánt nem ingerlik haragra a félszívű

keresztyének, hanem csak a teljesen odaszántak. Ma a Sátán azokra haragszik, akik az Isten parancsolatainak való teljes engedelmisséget hirdetik. A legfőbb célpontjai azok, akik engedelmeskednek Isten minden parancsolatának, és akik hirdetik és tanítják az ilyenfajta engedelmisséget másoknak is. Ezért kért meg Pál minden komoly hívőt, hogy imádkozzon érte – mivel tudta, hogy ő a Sátán elsődleges célpontja. Ma nekünk is imádkoznunk kell azokért, akik az Istennek való teljes engedelmisséget hirdetik, hogy védelemben részesüljenek.

Az első három évszázadban, amikor a keresztyének erőszakos üldözéseknek voltak kitéve Isten nem mentette ki őket a szenvedésekből. Oroszlánokkal etették meg és máglyán égették el őket. Nem volt titkos elragadtatás a római arénákból, amikor Jézus tanítványait megölték. Isten, aki Dániel napjaiban befogta az oroszlánok száját és kihozta Sidrákot, Misákot és Abednégót a tüzes kemencéből nem csinált ilyen csodát Jézus odaszánt tanítványaival az első három évszázadban – mivel ők újszövetségi keresztyének voltak, akiknek meg kellett dicsőíteni Istent a tűzben. Ugyanígy lesz Jézus tanítványaival a visszajövetele előtti utolsó században is. Isten az első osztályú katonáit sorakoztatta fel az első században – és így lesz teljesen a vég idejéig. Ők nem kértek és vártak tizenkét légiónyi angyalra, hogy jöjjenek és mentsék ki őket.

Isten végignézte a Fia menyasszonyát, ahogyan darabokra tépik az oroszlánok, megégnek a máglyák tüzeiben és dicsőítették Őt a bizonyágtételükkel – mivel követték a Bárányt akárhová ment, még az erőszakos fizikai halálba is. Az egyetlen szó, amit Jézus mondott nekik: „Legyetek hűségesek mindhalálig és nektek adom az élet koronáját”.

Buzdítás a szenvedés által

"Én János, aki néktek atyátokfia vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvedésében és királyságában és tűrésében, a szigeten voltam, amely Páthmósnak nevezetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Lélekben voltam ott az Úrnak napján, és hallottam a hátam megett nagy szót, mint egy trombitáét" (Jel. 1.9-10).

Itt a Jelenések könyvében János magára hivatkozik, mint egy *"társra Jézus szenvedésében"*. Jézus minden odaszánt tanítványának fel kell készülnie, hogy része legyen *"Jézus szenvedésében"*, amíg ez a világ tart.

János nem kapta ezt a kijelentést mindaddig, míg kényelmesen élt valahol. Akkor kapta ezt, amikor megtapasztalta a szenvedést Pathmos szigetén, mert hűséges volt *"Isten ígéjéhez és Jézus bizonyágtételéhez"* (9. vers). János maga is megtapasztalta a szenvedést, hogy írni tudjon a szentek megtapasztalásáról az Antikrisztus általi nagy nyomorúság idején az utolsó napokban. Isten átvisz bennünket próbákon és szenvedéseken mielőtt olyan emberek felé való szolgálatot ad nekünk, akik szembenéznek a szenvedéssel.

Pál mondja: *"Isten bátorít bennünket minden szenvedésünkben, hogy képesek legyünk bátorítani másokat, hogy bármilyen szenvedésben ugyanolyan bátrak legyenek, mint amivel Isten bátorított minket"* (2 Kor. 1.4 – szabad fordításban).

Nem meglepő, hogy a Jézus titkos visszajöveteléről és az Ő gyülekezetének a világból való - nagy nyomorúság *előli* - kimenekítéséről szóló tanítás, először egy olyan országban látott napvilágot, ahol a keresztyének kényelemben éltek és egyáltalán nem néztek szembe semmiféle üldözéssel. Ma ezt a tanítást hirdetik mindenfelé és a keresztyének elhiszik azokban az országokban, ahol jólétben és kényelemben élnek, mert nem üldözik őket.

Jézus szavai azonban világosak: *"A világban NYOMORÚSÁGTOK LESZ, de ne féljeteK, mert Én legyőztem a világot"* (János 16.33). Jézus soha nem ígérte azt, hogy elmenekülhetnénk a szenvedés alól – legyen az kisebb vagy nagyobb szenvedés, hanem azt mondta, hogy Ő hozzá hasonlóan mi is győzhetünk. Ő sokkal jobban érdekelt abban, hogy győztessé tegyen bennünket, mint hogy elmenekítsen bennünket a nagy nyomorúság elől, mert Ő sokkal inkább érdekelt a jellemünk formálásában, mint a kényelmünkben.

Jézus azt is mondta, hogy akik elhagyják mindenüket, hogy Őt kövessék, azok sokkal inkább szenvedni fognak, mint mások, akik nem követik Őt (Máté 10.28).

Amikor az Atyához imádkozott a tanítványaiért, a következőt mondta:

"Nem azt kérem Tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól" (János 17.15).

Jézus NEM akarja a tanítványait elragadni a világból csak azért, mert szenvedéssel kell szembenéznük.

Ma is, amikor Jézus tanítványait az Ő nevéért üldözik és megkínózzák sok országban, az Úr nem viszi el őket a földről; és nem fog elragadni minket sem a mennybe a nagy nyomorúság előtt. Valami sokkal jobbat fog cselekedni. Győztesekké fog tenni bennünket a nagy nyomorúság idején.

Jézus sokkal jobban érdekelt abban, hogy megőrizzen bennünket a gonosztól, mint hogy megkíméljen bennünket a szenvedéstől. Megengedi nekünk, hogy átmenjünk szenvedésen, mert tudja, hogy ez az egyetlen mód arra, hogy szellemileg megerősödjünk.

Egy ilyen üzenet teljesen idegen a kényelem-szerető keresztyénség körében, akiket fülcsiklandozó igehirdetők éveken keresztül dédelgettek a templomi padosorokban minden vasárnap. Ezt az üzenetet hirdették azonban az apostolok az első gyülekezetekben.

„Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell néküNK az Isten országába bemennünk. (Ap.csel. 14.22).

János arról beszél, hogy *"társ a szenvedésben, a királyságában és a kitartásban, ami Jézus Krisztusban van"* (Jel. 1.9. vers). Először közösséget kell vállalnunk Jézussal a szenvedésben, hogy azt követően osztozhassunk vele a trónon az Ő királyságában.

A kitartás (állhatatosság) nagy érték, amit az Újszövetség végig hangsúlyoz. Jézus maga mondta: *"Nyomorúságra adnak majd benneteket de aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözüli."* (Máté 24.9;13).

Annak érdekében azonban, hogy kitartsunk az Antikrisztus eljövendő napjaiban meg kell tanulnunk kitartani a kisebb kísértésekben és próbákban, ami bennünket ma ér. Ez azért szükséges, mert lényeges, hogy megtanuljunk állhatatosak lenni az elrejtett életünket illetően – amikor az életünk titkos helyeit érik kísértések; a gondolkodásunkat, a magatartásunkat, az indíttatásainkat, a pénzügyek területét stb. Ezek apró dolgok, de csak ha hűségesek vagyunk a kicsin, csak akkor leszünk hűségesek egy napon - a nagy dolgokban. Ha nem vagyunk hűségesek kis dolgokban, nem leszünk hűségesek az Úrhoz a szenvedés napjaiban sem.

„Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békees földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között?” (Jer. 12.5)

Isten keresi a lehetőséget, hogy felkészítsen bennünket ma, hogy az Ő 'kommandós csapata' legyünk az előttünk álló napokban.

- § -

Christian Fellowship Church, Bangladore, India – Minden jog fenntartva!

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének (<http://www.cfcindia.com>) egyértelmű feltüntetésével.

Fordította: Abonyi Sándor